Метелика ловити я не хочу:
він — квітка неба,
хай живе собі!
Хай крильцями барвистими тріпоче,
щоб радісно було мені й тобі!
І квітку лісову не стану рвати,
її додому я не понесу,
бо вдома їй джмеля не погойдати
і не попити ранками росу!
І ні стеблинку, гілку чи травинку
я не ображу:
це — страшенний гріх!
Бо в кожній з них
живе тремка живинка,
що світиться довірою до всіх...